

BARBORA VORÁČOVÁ

ANKA

KLUB REBELEK

ANKA klub rebelek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbora Voráčová
ANKA klub rebelek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ANKA

**KLUB
REBELEK**

ANKA

KLUB REBELEK

BARBORA VORÁČOVÁ

 P R E S S

OBSAH

KAROLÍNA	8
PŘED NOVOU ŠKOLOU	9
VEČER U KRBU	10
OSUDOVÁ MATIKA	12
DEN, KDY TO VŠECHNO ZAČALO	14
KRONIKA	16
LYSKA	22
PŘIJDE NĚCO NOVÉHO?	23
PETICE	25
AMÁLIE	30
DŮM HRŮZY	31
SOS	33
RÓZA	36
NEBESKÁ JACHTA	37
ČTVRTÁ STĚNA	39
BIBI	42
ZÁVOD	43
KAROLÍNIN DENÍK – 15. ÚNORA	47
DOPIS	49
KAROLÍNIN DENÍK – 21. ÚNORA	60
ÚKOL Č. 1	62
NĚCO SE DĚJE	73
KAROLÍNIN DENÍK – 23. ÚNORA	77

ÚKOL Č. 2	80
KÉŽ BY TO ŠLO ŘÍCT	80
NÁPAD	91
PLÁN	93
POČÍTAČ	96
KAROLÍNIN DENÍK – 26. ÚNORA	103
LOTY	106
VYŠETŘOVÁNÍ	118
KRONIKA	119
LYSKA	121
NA VLNĚ	121
RÓZA	126
BIBI	131
AMÁLIE	137
TO NEJHORŠÍ NA SVĚTĚ	143
KAROLÍNIN DENÍK – 2. BŘEZNA	150
KAROLÍNA	154
 PODĚKOVÁNÍ	 157
O AUTORCE	159

PŘED NOVOU ŠKOLOU

Karolína stojí před školou a rozhlíží se. Je nervózní a je jí zima. V tomhle městě trávila velkou část prázdnin už od malička. Zná to tady dobře a má to tu ráda. Ale teď je všechno jinak.

Přestěhovali se sem s tátou před Vánoci. Máma nastoupila do protialkoholní léčebny a táta s Kájou šli bydlet k babičce a dědovi, aby změnili prostředí a bylo jim trochu veseleji. V ten den sněžilo a pak vysvitlo slunce. Vypadalo to jako opravdu parádní zimní den, ve kterém se nedějí smutné věci. Táta odvezl mámu do léčebny a pro Káju přijela babička Máry. Vzala taky malou černou fenku Bublinu, která hodně ráda jezdí autem.

„Babi, nejde mi mluvit,“ řekla Karolína po pár minutách jízdy. „To nevádí, Kájenko, nemusíš říkat vůbec nic, prostě jen spolu jedeme domů.“ Kája přemýšlela, co znamená domů, ale bylo jí z toho trochu úzko, tak radši zavřela oči a hladila Bublinu po hlavě.

Když přijely do cíle, děda Alois je čekal s horkým vývarem. Táta vždycky říkal, že na každé trápení pomůže vývar, tak asi proto ho dědeček uvařil. „Vítej doma, Karolínko, polívka už je na stole,“ řekl děda a poplácal Káju po zádech.

Měl starostlivý výraz a ne moc úspěšně se pokusil usmát. Kája se na něj usmála doopravdy a děda pookřál. Měla pocit, že je jí o něco lépe.

Proč si na tohle všechno teď vzpomínám? ptala se sama sebe Karolína a pozorovala roj lidí kolem školy. Rozeznala Pepu, hrávala si s ním, když chodila do školky, bydlí o ulici dál než babi s dědou. Akorát je teď o dost vyšší a má krátké blond vlasy. Připadalo jí, jako by všechno, na co se dívá, byl jen film. Jako by se to ve skutečnosti nedělo jí, jako by byla jen divák, který všechno pozoruje. Pak se rozsvítí světla a půjde zase domů. Domů. Už je tady zase to „domů“. Co to znamená?

„Čau Kájo, co ty tady?“ Představu filmu rozbil Pepa. Přišel až k ní a vypadal vesele.

„No, já...“

„Budeš s náma teď chodit do školky?“

„Jo, to budu. Nějakou dobu.“

„Tak bezva, to se uvidíme!“

Když začal odcházet, Karolínu napadlo, že by to, co ji čeká, mohlo být vlastně i docela dobrý. Možná se nemusí tolik bát.

VEČER U KRBU

Do seznamu toho, co všechno teď Kája zažívá, patří taky úžasný krb, který mají babi s dědou v domě. Káju vždycky bavilo sedět a koukat do ohně. Zase se z ní stává pozorovatelka veškerého dění, svého příběhu. Slyší hlasy z kuchyně a cítí babiččino nejoblíbenější jídlo, těstoviny

s lososem. Děda nadává na politiku a babi mu říká, ať jí ten vztek neprská do omáčky, že by ji radši měla apolitickou. Kája se v duchu směje. Dědeček říká, že teda dobře, že by mohli změnit téma na knihy a jestli už babi četla ty nové povídky od Dory Kaprálové. „Ale prosím tě, to vyšlo už loni, jasně že jsem to četla.“ Karolína jenom tak sedí a zkouší na nic nemyslet. Má na klíně Bublinu, která spokojeně oddychuje, i když má pořád nastražené uši, kdyby se šustlo něco nečekaného. Najednou zvedne hlavu, koukne na otevírající se dveře pracovny a potichu zavrčí. Než zjistí, že je to táta.

„Tak co bylo první den ve škole, zlato?“

„Tati, víš, že tahle otázka patří na seznam hledanejh, protože zničila životy spoustě lidem, že jo?“

„Ale ty víš, jak to myslím. Jak ses dneska cítila? Co jsi ve škole zažila? Koho jsi potkala? Lepší?“

„O dost lepší. A víš co, taťuldo, já myslím, že to tady zvládnem. Co myslíš ty?“

„Já o tom nepochybuju, Karolko.“

Večeře byla skvělá a byla u ní dost legrace. Chvilku se Kája až styděla, že je veselá, když se máma léčí a určitě jí není dobře. Navíc s nimi první dva týdny ani nemá být v kontaktu a kdoví, kdy se vlastně uvidí. Jakoby její myšlenky slyšela babička Máry, protože u umývání nádobí Káji řekla, že udělala průlom ve vědě o veselosti a přišla na to, že čím víc je někdo veselej, tím míň je zase někdo smutnej. Takže když budou veselí a budou u toho myslet na mámu, tím míň smutno jí bude. „Děkuju, babi.“

„Ale prosím tebe, za co ty děkuješ? Ty bys furt jenom děkovala a omlouvala se. Tak to teda ne, tady si tě vezmu do

parády já a naučím tě být pořádně asertivní! Víš, co to znamená, ne?“

„Myslíš nasertivní, babi?“

„Tak ty si ze mě budeš dělat legraci? Bublino, trhej!“

Karolína se s babičkou hodně nasmála už jako úplně malá, vždycky jí přišla nejsrandovnější a nejodvážnější z celé rodiny. Když usínala, vzpomínala na maňáskové divadlo, co s babi hrávaly, a taky na to, jak chodily nakupovat jako princezny. To bylo tak, že si oblékly hrozně moc vrstev a zavěsily na sebe co nejvíc šperků a pak chodily do cukráren a oslovovaly se Veličenstvo. Královny si propašovala až do snů. Zdálo se jí, že jezdí na koni po lese, má princeznovské šaty a úplně červené tváře od větru. Jela tak rychle, až najednou její kůň rozpřáhl křídla a vzlétl. Kája létala mezi mraky a viděla všechno z výšky. A najednou zazvonil budík.

OSUDOVÁ MATIKA

Měsíc v nové škole a je tu ten nejhorší den na světě. Karolína stojí před tabulí a po zádech jí teče pot. V břiše se jí všechno kroutí, srdce je tisíckrát rychlejší než kdykoliv jindy a její hlava jako by byla úplně prázdná. Zítra se bude rozdávat vysvědčení, takže zkoušení fakt nikdo nečekal. Kája se chystá rýsovat typy lichoběžníků na tabuli a klepou se jí ruce. Voldemort se z ní snaží vymáčknout poslední zbytek lidské důstojnosti. Ne, tohle není sen z nového seriálu Harry Potter, tohle je tvrdá realita Karolíniny nové školy. Voldemort je matikářka, jejíž jméno se taky nevyslovuje,

zlá čarodějnice, které se všichni bojí. Rýsování ani počítání obsahu a obvodu Karolíně moc nejde, tak se přesune zpátky ke zlomkům, které byly na začátku tohoto mučení. Prý potřebné velké zkoušení, aby Voldemort věděla, jaké jsou znalosti nové žákyně, před uzavřením známek na to totiž nebyl čas.

Karolíně začíná vynechávat mozek a má pocit, že se nemůže pořádně nadechnout. Zlomková čára se jí najednou ztrácí před očima a ona nic nevidí, protože brečí. Voldemort ji zkouší ze všeho, co zatím na druhém stupni probrali, zlomky se jedou už podruhé, jestli si „prý slečna náhodou neráčila vzpomenout“. Když se změnilo téma na přímé a nepřímé úměrnosti, Karolína nepochybovala o tom, že každou vteřinou omdlí, a doufala, že už se pak nikdy neprobudí. „Jedno promile je jedna desetina procenta, jedno procento je deset promile.“ Tuhle větu Kája zopakovala asi osmkrát a té lidožroutce to stejně nestačilo. Nekonečně dlouhé zkoušení, dvakrát slzy a s Voldemortem to ani nehnulo. Její nenávist k celému světu je tak obrovská, že ji rozežírá zevnitř, a proto jí tak strašně smrdí z pusy.

Po prvních nadějeplných dnech přišla ta nejhorší hodina na světě a skončila tím, že Kája polovinu další hodiny strávila zvracením na záchodě a naštěstí si pro ni dost brzy přijel táta. Kája následující týden strkala teploměr pod tlapku Bublině a málem si simulováním vykašlala plíce, protože si tolik přála, aby se táta slitoval a nechal ji navěky v posteli... Nebo by mohla přijít apokalypsa nebo by se z Pepy mohl stát Harry Potter, který Voldemorta konečně zabije bezovou hůlkou...

A ono se stalo ještě něco mnohem lepšího...

DEN, KDY TO VŠECHNO ZAČALO

Kája už opravdu musela jít do školy, táta byl neoblomný, a dokonce i babička Máry uvařila lektvar síly a sebevědomí (neboli horký zázvor s kurkumou, chilli a medem), takže už se prostě nedalo vzdorovat.

Jakmile Karolína vkročila do školy, všude kolovalo, že je dneska speciální zasedání školního parlamentu. Snažila se být co nejvíc neviditelná a dění ve škole si moc nevšímala, jen pomalu odpočítávala minuty do konce vyučování a večer své naděje směřovala k procházce s Bublinou a psaní deníku. O velké přestávce za ní ale přišla Lyska, šéfka školního holčičího klubu, a vybídla ji, aby se přišla na zasedání podívat, že by ji to možná mohlo zajímat.

Karolína se ještě ve škole tolik nevyznala, jen měla pocit, že místní holčičí gang ze sebe dělá víc, než ve skutečnosti je, a vyvyšuje se nad ostatní. Tomuhle pozvání moc nerozuměla, ale byla zvědavá. Řekla si, že nic horšího, než co už zažila, nejspíš nepříjde, tak se tam půjde podívat. Otevřela dveře do hudebny, kde bývají zasedání, a upřela se na ni spousta pohledů. Lyska zrovna zahájila zasedání: „Žákyně Karolína Kotrbová se stala obětí školního systému. Neod diskutovatelně došlo k šikaně ze strany autority. Vztah učitele a žáka by měl být založen na oboustranném respektu...“ Kája na ten výjev zírala a nebyla schopna slova. Nejdřív to nevypadalo, že by Lyska měla dost pozornosti, na tvářích studentek a studentů byla ale občas vidět radost, zatímco učitelky a učitelé opravdu nepůsobili nadšeně. Každopádně všichni poměrně napjatě sledovali, co se děje a zároveň čekali, co z toho vlastně bude dál. Když Lyska se svým klubem

předčítala kousky z psychologických studií o tom, jak pedagog ovlivňuje vývoj osobnosti žáka, dokonce i paní ředitelka byla úplně našponovaná a poslouchala každé slovo s pohledem, že snad nepříjede televize natočit o tom všem reportáž a hlavně ať ji nevyhodí a nezavrou.

Jakmile Lyska vytáhla petici vyžadující humánní přístup ke studentům, podepsali to dokonce i někteří učitelé. Ředitelka vypadala, že už toho o moc víc nezvládne, a okamžitě se přikleplo to, že se studentům vyhoví. A světe div se, na školní půdě se snesl zázrak a od toho dne se sice Voldemort dál plouží chodbami jako ztělesnění zla, ale v hodinách je vlastně neškodná. Všechny uštěpačné poznámky si asi nechává na doma. Dost možná si je říká do zrcadla, protože vypadá čím dál hůř.

No a tímhle zážitkem začalo celé nové dobrodružství. Karolína se totiž rozhodla, že do tohoto holčičího klubu prostě musí patřit a udělá pro to cokoliv.

KRONIKA

ANKA klub rebelek

Prvním případem ANKA klubu rebelek bylo odhalení zpronevěry peněz. Tehdejší pan ředitel si posílal školní peníze na svůj soukromý účet a kupoval si za ně drahé dovolené i vybavení do domu.

Zakladatelka Anička pojala podezření z nekalé činnosti ve chvíli, kdy se ji ředitelův potomek Richard snažil nalákat k sobě domů pod záminkou nového domácího kina. Později se Richard chlubil novým drahým vybavením svého pokoje a celé vily jeho rodiny nebo třeba letenkami do Austrálie.

Anka se pustila do vyšetřování se svými třemi kamarádkami Niky, Kristý a Ádou. Pilnou a zodpovědnou prací nashromáždily různé důkazy o majetku pana ředitele a podělily se o ně s Aniččinou mamkou, která pracovala ve škole jako účetní. Tu jejich poznatky naprosto zděsily a díky přístupu do školního bankovníctví zjistila, že za polovinu školního roku zpronevěřil ředitel jeden milion dvě stě tisíc korun! Jakmile byla jeho nekalá činnost potvrzena klubem, následovalo ohlášení na policii, vyšetřování a posléze odsouzení ředitele školy. Jeho trest